

Danas slavimo blagdan koji se temelji na Evanđelju sv. Luke (Lk 1,39-56). U blagoslovljenome stanju Djevica Marija ide u pohod svojoj rođakinji Elizabeti da joj pomogne u porodu. Dirljiv je to susret dviju dubokih vjernica koje slave Boga što im je iskazao obilje milosti. I čeda pod majčinih srcima su se obradovala ovom susretu. Iz ovog susreta evanđelist je sačuvao Elizabetin „Blagoslovljen“ i Marijin „Veliča“, hvalospjeve koja Crkva moli svaki dan kako u osobnoj tako u liturgijskoj zajedničkoj molitvi.

Iz Homilija svetog Bede Časnoga, prezbitera

Marija veliča Gospodina koji je u njoj na djelu

Veliča duša moja Gospodina i raduje se duh moj u Bo-gu, spasitelju mojemu. Tim riječima ona ponajprije priznaje darove koji su posebno njoj dodijeljeni, a za tim općenito nabraja dobročinstva kojima Bog nepre-kidno obdaruje ljudski rod.

Duša onoga veliča Gospodina koji sve osjećaje čovje-kove usmjeruje na hvalu i službu Bogu. A on opsluži-vanjem Božjih zapovijedi pokazuje da stalno razmišlja o moći njegova veličanstva.

Bogu se, svome Spasitelju, raduje duh onoga koga veseli jedino sjećanje na svoga Stvoritelja, u kojemu je nada vječnoga spasa.

Te riječi doduše odlično pristaju svima savršenima, ali je ipak najviše dolikovalo da ih kaže blažena Bogorodi-ca. Ona je povlasticom posebne zasluge plamtjela od duhovne ljubavi prema onome nad čijim je tjelesnim začecem uživala.

Ona je s pravom mogla kliknati s posebnim oduševlje-njem mimo ostale svete u Isusu, to jest u svome Spasi-telju. Njoj je naime bilo znano da će vremenitim rođe-njem iz njezinoga tijela biti rođen onaj o kojemu je znala da je vječni tvorac spasa. U jednoj i istoj osobi on je uistinu i njezin sin i Gospodin. Jer mi učini velike stvari koji je moćan, i sveto je ime njegovo. Prema tome, ništa ne pripisuje svojim zaslu-gama. Svu svoju veličinu smatra darom onoga koji po naravi moćan i velik — svoje vjerne od malenih i slabih čini snažnima i velikima.

Dobro je što je nadodala: I sveto je ime njegovo. Time je potakla slušatelje i poučila sve do kojih dopru njezi-ne riječi da se uzdižu k vjeri i zazivanju njegova ime-na što i oni mogu biti dionici vječne svetosti i istinsko-ga spasenja. Tako je prema proročanstvu:
Svatko tko zazove ime Gospodnje, bit će spašen. To je ime o ko-jem je pretkazano:
I uzradova se duh moj u Bogu, Spa-senju mojemu.

Tako je u svetoj Crkvi nastao običaj, odličan i nadasve spasonosan, da svi svakoga dana pjevaju Marijin hi- man sa psalmima večernje pohvale. Češće sjećanje tim himnom na Gospodnje utjelovljenje potiče dušu vjer-nika na duh pobožnosti. Jednako tako i češće razmatra-nje primjera njegove Roditeljice osnažuje u postojanoj kreposti. Dobro je što se ljudima svidjelo da to čine kod večernje, da naša pamet, preko dana izmorena i rastresena

raznolikim mislima, postane tako na početku vremena za počinak sabrana u sjedinjenju svoga razmišljanja.